

Уз помоћ Русије, председник Сирије Башар ал Асад је за само годину дана проширио области које контролише са 19 на више од 50 процената. И поред тога, Путин се заглавио у Сирији, сматра Константин фон Егерт у чланку који је написао за [Дојче Веле](#).

Успех Кремља – можда привремен, као што је то најчешће случај на Блиском истоку – изненадио је многе, па и писца ових редова. Тај успех је у првом реду резултат слабости САД, које су се за време Барака Обаме фактички повукле из региона. Путин је опортуниста, мајстор у испуњавању политичког вакуума. Он је усавршио и применио концепт Јевгенија Примакова о стратешкој сарадњи са Ираном.

Примаков (више није међу живима) сматрао је да ирански атомски програм није опасност за Русију. Његова теза: ако се влада фундаменталиста усуди да се сукоби са Москвом, на месту Техерана ће остати само један велики кратер од експлозије. Другим речима, антиамерички режим, спреман за борбу са Вашингтоном, на истој је линији са интересима Кремља – да се створи што више проблема омраженим Американцима.

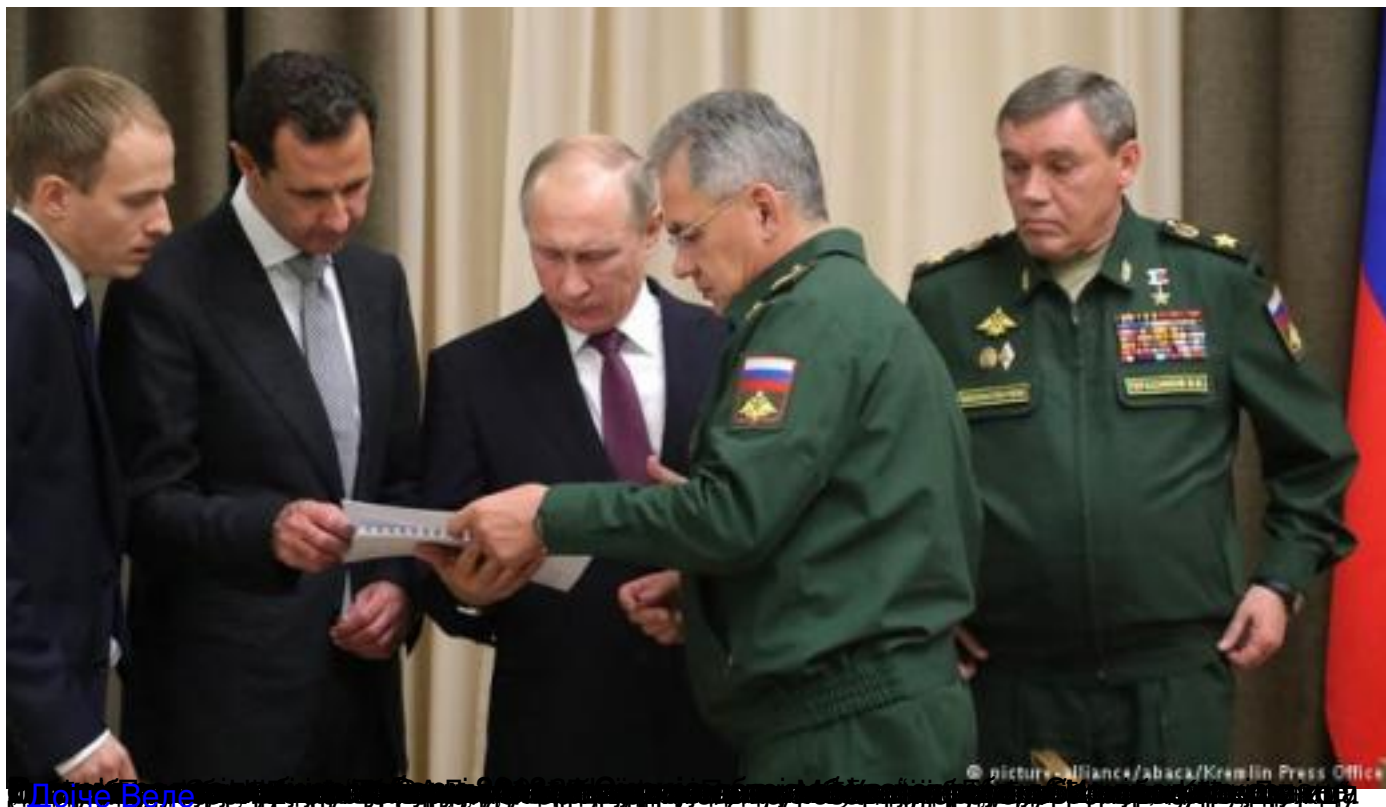
Путин и Хомеинијев сан

Током три године, Кремљ је помогао мулама из Техерана да остваре сан – да добију регион од Багдада до Бејрута који контролише Техеран. Алавитски режим Асада је кључни елемент у иранској сфери утицаја. Након што су у Либану агенти Техерана – исламистичка организација Хезболах – практично преузели фактичку власт, Иран може да говори о великој геополитичкој победи.

Зашто је, дакле, Путин, када је 21. новембра примио Асада у Сочију, говорио о скором крају војне фазе ангажовања у Сирији и обећао да ће у Сирији остати само војници задужени за обезбеђивање база у Тартусу и Латакији? То није први пут да је руски председник најавио повлачење одређеног броја војника. Да ли ће до тог повлачења заиста доћи – нејасно је. Без масивне подршке руске авијације, сиријска армија није много ефикасна.

Но, мени изгледа да Путин у стварности хоће да редукује улогу Русије у региону да не би био у средишту предстојећег судара Саудијске Арабије и Ирана. При томе би Израел могао да се прикључи Ријаду. Везе те две земље ће ојачати. Под управом новог фактичког владара Краљевства, принца Мохамеда бин Салмана, који је снажно антиирански оријентисан, могло би доћи до успостављања званичних односа са Израелом. Саудијци и Израелци не крију да у иранском режиму виде егзистенцијалну опасност.

Москва у том сукобу не жели да стане ни на чију страну, али не жели ни да пусти Асада низ воду. Његовостанак на власти је главни симбол победе Кремља и претварања Путина у предводника међународне антиамеричке коалиције ауторитарних режима. Управо зато је Путин био први руски вођа у историји који је у Москви примио једног саудијског краља. Кремљ стреми ка побољшању односа са саудијсцима пре него што се САД „врате“ на Блиски исток и заједно са Израелцима и Саудијцима изазову Иран.

[Дојче Веле](#)